

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA ZA PRAVA

PRVI ODJEL

PREDMET KNEŽEVIĆ protiv HRVATSKE

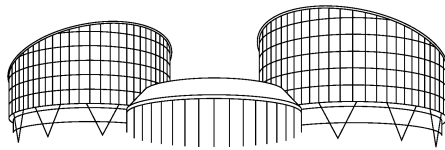
(Zahtjev br. 55133/13)

PRESUDA

STRASBOURG

19. listopada 2017. godine

Ova je presuda konačna, no može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA ZA PRAVA

U predmetu Knežević protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u Vijeću u sastavu:

Kristina Pardalos, *predsjednica*,

Ksenija Turković,

Pauliine Koskelo, *suci*,

i Renata Degener, *zamjenica tajnika Odjela*.

nakon vijećanja zatvorenog za javnost održanog 26. rujna 2017. godine, donosi sljedeću presudu koja je usvojena navedenog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u ovome predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 55133/13) protiv Republike Hrvatske što ga je 8. kolovoza 2013. godine hrvatski državljanin g. Stanislav Knežević („podnositelj zahtjeva”) podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija”).

2. Podnositelja zahtjeva zastupao je g. J. Franceschi, odvjetnik iz Splita. Vladu Republike Hrvatske („Vlada”) zastupala je njezina zastupnica gđa Š. Stažnik.

3. Podnositelj zahtjeva posebice je prigovorio nezakonitosti i trajanju njegova istražnog zatvora, na temelju članka 5. stavaka 1. i 3. Konvencije.

4. Vlada je obaviještena o navedenim prigovorima 8. studenoga 2013. godine, a ostatak zahtjeva proglašen je nedopuštenim temeljem pravila 54. stavka 3. Poslovnika Suda.

ČINJENICE

I. OKOLNOSTI PREDMETA

5. Podnositelj zahtjeva rođen je 1961. godine i živi u Splitu.

6. Dana 19. svibnja 2011. godine podnositelj zahtjeva i još nekoliko osoba (za više informacija vidjeti predmet *Šoš protiv Hrvatske*, br. 26211/13, odlomak 17., 1. prosinca 2015.) uhićeni su zbog sumnje na

trgovinu drogom i te im je određen istražni zatvor temeljem članka 123. stavka 1. točaka 2. 3. i 4. Zakona o kaznenom postupku (opasnost od utjecanja na svjedoke, opasnost od ponavljanja kaznenog djela i težina optužbi).

7. Tijekom istrage, sudac istrage Županijskog suda u Splitu nekoliko je puta produljio istražni zatvor u odnosu na podnositelja zahtjeva i druge osumnjičenike temeljem članka 123. stavka 1. točaka 2., 3. i 4. Zakona o kaznenom postupku (opasnost od utjecanja na svjedoke, opasnost od ponavljanja kaznenog djela i težina optužbi). Obrazloženje relevantnih odluka navedeno je u predmetu *Šoš* (gore citiran, odlomci 20. i 23.).

8. Dana 18. kolovoza 2011. godine sudac istrage produljio je istražni zatvor u odnosu na podnositelja zahtjeva i druge osumnjičenike temeljem članka 123. stavka 1. točaka 3. i 4. Zakona o kaznenom postupku (opasnost od ponavljanja kaznenog djela i težina optužbi). Utvrdio je da su svi mjerodavni svjedoci već ispitani i da više ne postoji mogućnost zadržavanja osumnjičenika u istražnom zatvoru na temelju opasnosti od utjecanja na svjedoke. U pogledu ostalih osnova na koje se oslonio u određivanju istražnog zatvora, sudac istrage ponovio je svoje ranije zaključke.

9. Sudac istrage pozvao se na iste razloge zbog kojih se produljuje istražni zatvor u odnosu na podnositelja zahtjeva i druge osumnjičenike u daljnjem tijeku istrage. Obrazloženje relevantnih odluka navedeno je u predmetu *Šoš* (gore citiran, odlomci 28., 31., 36. i 41.).

10. Dana 16. svibnja 2012. godine podnositelj zahtjeva i devet osoba optuženi su zbog trgovine drogom pred Županijskim sudom u Splitu.

11. Nakon podnošenja optužnice, 18. svibnja 2012. godine, izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Splitu produljilo je istražni zatvor u odnosu na podnositelja zahtjeva i druge okrivljenike pozivajući se na članak 123. stavak 1. točke 3. i 4. Zakona o kaznenom postupku (opasnost od ponavljanja kaznenog djela i težina optužbi). Njegov istražni zatvor nekoliko je puta produljen iz istih razloga. Obrazloženje relevantnih odluka navedeno je u predmetu *Šoš* (gore citiran, odlomci 44., 47. i 52.).

12. Dana 20. veljače 2013. godine Vrhovni sud Republike Hrvatske, djelujući kao žalbeni sud, utvrdio je kako istražni zatvor podnositelja zahtjeva može biti produljen samo temeljem članka 123. stavka 1. točke 3. Zakona o kaznenom postupku (opasnost od ponavljanja kaznenog djela). Obrazložio je kako je izmjenama i dopunama Kaznenog zakona iz 2013. određeno kako je predmetno kazneno djelo kažnjivo kaznom zatvora u trajanju od tri do petnaest godina, a ne više kaznom dugotrajnog zatvora. Stoga nije bilo moguće zadržati podnositelja zahtjeva na temelju težine optužbi zbog toga što je mogućnost izricanja kazne dugotrajnog zatvora bila jedan od uvjeta za produljenje istražnog zatvora temeljem članka 123. stavka 1. točke 4. Zakona o kaznenom postupku (težina optužbi).

13. Dana 20. travnja 2013. godine izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Splitu produljilo je istražni zatvor u odnosu na podnositelja zahtjeva

i druge okrivljenike temeljem članka 123. stavka 1. točke 3. Zakona o kaznenom postupku (opasnost od ponavljanja kaznenog djela), ne promijenivši svoje prethodno obrazloženje.

14. Dana 17. svibnja 2013. godine izvanraspravno vijeće Županijskog suda u Splitu produljilo je maksimalni zakonski rok trajanja istražnog zatvora od dvije godine određen protiv podnositelja zahtjeva temeljem članka 133. stavka 1. točke 4. Zakona o kaznenom postupku na još šest mjeseci (do 19. studenoga 2013. godine), pozivajući se na članak 35. stavak 2. Zakona o Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta (dalje u tekstu: „Zakon o USKOK-u”).

15. Podnositelj zahtjeva podnio je žalbu Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, tvrdeći da članak 35. stavak 2. Zakona o USKOK-u nije bio primjenjiv na njegov predmet budući da mu nije bio određen istražni zatvor tijekom istrage.

16. Dana 7. lipnja 2013. godine Vrhovni sud Republike Hrvatske odbio je žalbu podnositelja zahtjeva zbog toga što se navedena odredba Zakona o USKOK-u pogrešno pozvala na članak 130. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku. Također je smatrao da je navedena odredba bila nerazumljiva budući da je, ako se shvati kako je propisano u tom Zakonu, samo ponovila stavak 1. članka 35. Zakona o USKOK-u koji je zastario. Umjesto toga treba je tumačiti u skladu s prethodno ukinutom verzijom Zakona o USKOK-u koji je u svojem članku 28. stavku 3. predviđao mogućnost produljenja ukupnog maksimalnog razdoblja pritvora za dodatnih šest mjeseci, što je u predmetu podnositelja zahtjeva bilo do 19. studenoga 2013. godine.

17. Podnositelj zahtjeva je 18. lipnja 2013. godine podnio ustavnu tužbu Ustavnom sudu Republike Hrvatske, ponovivši svoje prethodne tvrdnje.

18. Ustavni sud Republike Hrvatske je 11. srpnja 2013. godine odbio ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva kao neosnovanu, potvrdivši obrazloženje Vrhovnog suda Republike Hrvatske.

19. Istražni zatvor protiv podnositelja zahtjeva produljen je, temeljem članka 123. stavka 1. točke 3. Zakona o kaznenom postupku (opasnost od ponavljanja kaznenog djela), dok 19. studenoga 2013. godine nije isteklo maksimalno razdoblje, kada je pušten na slobodu.

II. MJERODAVNO DOMAĆE PRAVO

20. Mjerodavne odredbe Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine” br. 152/2008, 76/2009, 80/2011, 91/2012 i 143/2012) sažete su u predmetu *Šoš* (gore citiran, odlomak 70.).

21. Osim toga, članak 130. Zakona o kaznenom postupku propisuje:

„(1) Istražni zatvor određen rješenjem suca istrage ili vijeća može trajati najdulje mjesec dana od dana lišenja slobode.

(2) Iz opravdanih razloga sudac istrage na prijedlog državnog odvjetnika može produljiti istražni zatvor i to prvi puta za još najviše dva mjeseca, a zatim, ..., za još najviše tri mjeseca. ...”

22. Mjerodavna odredba Zakona o Uredu za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta („Narodne novine” br. 76/2009, 116/2010, 145/2010, 57/2011 i 136/2012) propisivala je:

Članak 35.

„(1) Sveukupni rok trajanja istražnog zatvora do podizanja optužnice, ako je istraga produljena (članak 230. stavak 2. Zakona o kaznenom postupku) može iznositi dvanaest mjeseci. O produljenju istražnog zatvora na vrijeme od tri mjeseca odlučuje sudac istrage.

(2) Ako je u istrazi istražni zatvor produljen prema odredbi stavka 1. ovoga članka, sveukupni rok trajanja istražnog zatvora iz članka 130. stavka 2. Zakona o kaznenom postupku produžuje se za šest mjeseci.”

23. U objašnjenju izvješća nacрта Zakona o USKOK-u objašnjeno je da je taj Zakon trebalo prilagoditi Zakonu o kaznenom postupku iz 2008. godine (vidjeti odlomke 20.-21. gore). Što se tiče članka 35., obrazloženje je ukazivalo na to da je ovaj članak produljivao maksimalno razdoblje istražnog zatvora tijekom istrage na dvanaest mjeseci, te da je stavak 2. tog članka produljivao maksimalno razdoblje istražnog zatvora kako je predviđeno člankom 109. Zakona o kaznenom postupku (*sic*).

24. Članak 109. Zakona o kaznenom postupku uređivao je postupak nakon uhićenja od strane policije, a ne pitanja istražnog zatvora. Posljednje pitanje regulirano je člankom 109. ukinutog Zakona o kaznenom postupku iz 1997. godine.

25. Izmjenama i dopunama Zakona o USKOK-u iz 2013. godine članak 35. tog zakona je izbrisan.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 5. STAVKA 1. KONVENCIJE

26. Podnositelj zahtjeva prigovorio je da je bio nezakonito pritvoren nakon 19. svibnja 2013. godine (do 19. studenoga 2013. godine), kada je isteklo maksimalno razdoblje njegova istražnog zatvora. Pozvao se na članak 5. stavak 1. Konvencije koji u mjerodavnom dijelu glasi kako slijedi:

„1. Svatko ima pravo na slobodu i na osobnu sigurnost. Nitko se ne smije lišiti slobode, osim u sljedećim slučajevima i u postupku propisanom zakonom:

...

(c) ako je zakonito uhićen ili pritvoren radi dovođenja nadležnoj sudbenoj vlasti kad postoji osnovana sumnja da je počinio kazneno djelo ili kad je razumno vjerovati da je

to nužno radi sprečavanja izvršenja kaznenog djela ili bijega nakon njegova počinjenja;

...”

27. Vlada je osporila podnesak podnositelja zahtjeva.

A. Dopuštenost

28. Sud primjećuje da prigovor nije očito neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. točke a. Konvencije. Primjećuje i da nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga se mora proglasiti dopuštenim.

B. Osnovanost

1. Tvrdnje stranaka

29. Podnositelj zahtjeva tvrdio je da je primjena odgovarajućih domaćih odredaba o maksimalnom trajanju istražnog zatvora od strane nadležnih domaćih sudova bila nepredvidiva i proizvoljna. Prema njegovu mišljenju, takva je primjena bila u suprotnosti s jasnim izričajem članka 35. Zakona o USKOK-u i mjerodavnim odredbama primjenjivog Zakona o kaznenom postupku iz 2008. godine. Štoviše, tvrdio je da neizvjesnost u tumačenju i primjeni članka 35. Zakona o USKOK-u nije smjela biti protumačena na njegovu štetu.

30. Vlada je istaknula da su Vrhovni sud Republike Hrvatske i Ustavni sud Republike Hrvatske utvrdili da je produljenje maksimalnog razdoblja istražnog zatvora podnositelja zahtjeva bilo zakonito. Prema mišljenju Vlade, tumačenje članka 35. USKOK-a u predmetu podnositelja zahtjeva bilo je u skladu s namjerom tog Zakona, kao što je to objašnjeno u objašnjenju nacrtu Zakona o USKOK-u (vidjeti odlomak 23. gore).

2. Ocjena Suda

(a) Opća načela

31. Sud se poziva na opća načela u vezi sa zakonitošću pritvora navedena u predmetu *Mooren protiv Njemačke* (br. 11364/03, odlomci 72.-81., 13. prosinca 2007.).

32. Posebice ponavlja da zahtjev „zakonitosti” pritvora prvenstveno zahtijeva da svako uhićenje ili pritvor ima pravnu osnovu u domaćem pravu, ali se to odnosi i na kvalitetu prava, za koje se zahtijeva da bude spojivo s vladavinom prava, pojmom sadržanim u svim člancima Konvencije (vidjeti predmete *Stafford protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, [VV], br. 46295/99, odlomak 63., ESLJP 2002-IV i *Kafkaris protiv Cipra*, [VV], br. 21906/04, odlomak 116., ESLJP 2008). „Kvaliteta prava” u tom smislu podrazumijeva da kad domaće pravo dozvoljava lišenje slobode, ono mora biti dovoljno

pristupačno, precizno i predvidljivo u svojoj primjeni, kako bi se izbjegao rizik proizvoljnosti (vidjeti gore citirani predmet *Mooren*, odlomak 76., *vidjeti također* predmet *Dragin protiv Hrvatske*, br. 75068/12, odlomak 90., 24. srpnja 2014., s daljnjim upućivanjima). Standard „zakonitosti” uspostavljen Konvencijom stoga zahtijeva da svako pravo bude dovoljno precizno da osobi pruži - ako je potrebno, odgovarajući savjet - kako bi mogla predvidjeti, do mjere koja je razumna u danim okolnostima, posljedice koje bi određena radnja mogla prouzročiti (vidjeti predmete *Steel i drugi protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, 23. rujna 1998., odlomak 54., *Izješća o presudama i odlukama 1998–VII*, i *Baranowski protiv Poljske*, br. 28358/95, odlomak 52., ESLJP 2000–III).

33. Iako je obično prvenstveno na domaćim tijelima, posebice sudovima, da tumače i primjenjuju domaće pravo, stajalište je različito u odnosu na predmete u kojima nepridržavanje takvog zakona za sobom povlači povredu Konvencije. To se posebice odnosi na predmete u kojima je riječ o članku 5. stavku 1. Konvencije, a Sud tada mora koristiti određeno ovlaštenje da pregleda je li domaće pravo bilo poštovano. Osobito je važno, u pitanjima lišavanja slobode, da domaće pravo jasno definira uvjete za pritvor i da pravo bude predvidivo u svojoj primjeni (vidjeti predmet *Creangă protiv Rumunjske* [VV], br. 29226/03, odlomak 101., 23. veljače 2012., s daljnjim upućivanjima).

(b) Primjena navedenih načela na ovaj predmet

34. Među strankama je neosporno da je uobičajeno maksimalno razdoblje istražnog zatvora podnositelja zahtjeva isteklo dvije godine nakon njegova lišavanja slobode, odnosno 19. svibnja 2013. godine. Dolazi do spora oko pitanja je li postojala mogućnost temeljem članka 35. stavka 2. Zakona o USKOK-u da se to maksimalno razdoblje produlji za dodatnih šest mjeseci (vidjeti odlomak 14. gore).

35. Sud primjećuje da je, prema isključivo tekstualnom tumačenju, članak 35. stavak 2. Zakona o USKOK-u koji je bio na snazi u mjerodavno vrijeme predviđao mogućnost produljenja maksimalnog razdoblja istražnog zatvora određenog rješenjem suca istrage na temelju članka 130. stavka 2. Zakona o kaznenom postupku za dodatnih šest mjeseci (vidjeti odlomak 22. gore). Citirani članak posebice je propisivao da sudac istrage može iznimno produljiti prvotno jednomjesečno razdoblje istražnog zatvora za još najviše dva mjeseca, a zatim za još najviše tri mjeseca (vidjeti odlomak 21. gore). Na osnovi ovog razumijevanja, maksimalno razdoblje prvotnog istražnog zatvora određenog rješenjem suca istrage na temelju članka 130. Zakona o kaznenom postupku moglo je trajati šest mjeseci, a zatim, prema gore navedenom članku 35. stavku 2. Zakona o USKOK-u, moglo se produljiti na još šest mjeseci.

36. Međutim, kada je njegov istražni zatvor produljen pozivanjem na članak 35. stavak 2. Zakona o USKOK-u, podnositelja zahtjeva u

preliminarnoj fazi postupka nije pritvorio sudac istrage, već izvanraspravno vijeće do suđenja, a on je već boravio u istražnom zatvoru dvije godine, što je znatno premašivalo razdoblje predviđeno člankom 130. stavkom 2. Zakona o kaznenom postupku (vidjeti odlomak 14. gore).

37. Nakon prigovora podnositelja zahtjeva o nezakonitom produljenju maksimalnog razdoblja njegova istražnog zatvora, Vrhovni sud Republike Hrvatske smatrao je da je članak 35. stavak 2. Zakona o USKOK-u bio nerazumljiv i pogrešno uspoređen sa Zakonom o kaznenom postupku. Vrhovni sud Republike Hrvatske stoga je drukčije tumačio ovu odredbu u predmetu podnositelja zahtjeva i utvrdio da je dopuštala produljenje maksimalnog razdoblja istražnog zatvora podnositelja zahtjeva do suđenja (vidjeti odlomak 16. gore). Takvo shvaćanje situacije prihvatio je i Ustavni sud Republike Hrvatske (vidjeti odlomak 18. gore).

38. U takvim okolnostima Sud ne vidi razloga da dovede u pitanje utvrđenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske da je mjerodavno domaće pravo bilo nerazumljivo i zbunjujuće. Kao takvo, ono očigledno nije zadovoljilo potrebni standard „kvalitete prave” na temelju članka 5. stavka 1. Konvencije (vidjeti odlomak 32. gore).

39. Štoviše, Sud primjećuje da je u kontekstu produljenja maksimalnog razdoblja istražnog zatvora prihvatio da u slučajevima u kojima je izričaj mjerodavne odredbe domaćeg prava ostavio određenu sumnju u način njezina tumačenja, dostupne autoritativne smjernice Vrhovnog suda Republike Hrvatske, potkrijepljene dosljednom praksom, mogle su otkloniti mogući nedostatak jasnoće u njezinoj primjeni (vidjeti, na primjer, gore citirani predmet *Dragin*, odlomci 93.-95.). Međutim, u ovome predmetu nije se radilo samo o pitanju sumnje u izričaj članka 35. stavka 2. Zakona o USKOK-u, koji je, kako se čini, jednostavno predviđao samo mogućnost produljenja prvotnog šestomjesečnog razdoblja istražnog zatvora, ali nije bilo autoritativnih smjernica ili praksi mjerodavnih domaćih sudova putem kojih bi podnositelj zahtjeva mogao predvidjeti osporeni način primjene članka 35. stavka 2. Zakona o USKOK-u u njegovu predmetu.

40. S tim u vezi, te s obzirom na pozivanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske na članak 28. stavak 3. ukinute verzije Zakona o USKOK-u, Sud primjećuje da je teško vidjeti kako bi podnositelj zahtjeva mogao predvidjeti način primjene članka 35. stavak 2. Zakona o USKOK-u s obzirom na zastarjelu odredbu koja je ukinuta izmijenjenim Zakonom o USKOK-u.

41. Isto vrijedi s obzirom na upućivanje Vlade na obrazloženje nacрта Zakona o USKOK-u. Čak i pod pretpostavkom da bi to moglo biti od značaja za pitanje kvalitete zakona na koji se poziva za produljenje istražnog zatvora podnositelja zahtjeva, valja napomenuti da je objašnjenje samo po sebi zbunjujuće i kontradiktorno. Posebice, čini se da se ono odnosi na odredbu postojećeg Zakona o kaznenom postupku koja je u tom kontekstu nevažna ili, prema drugom mogućem shvaćanju, odredbu ukinutog Zakona o kaznenom postupku iz 1997. godine. U svakom slučaju,

očito je da ne može ublažiti gore navedene nedostatke u kvaliteti zakona na koji se poziva za produljenje maksimalnog razdoblja istražnog zatvora podnositelja zahtjeva.

42. Zaključno, Sud smatra da je produljenje maksimalnog razdoblja istražnog zatvora podnositelja zahtjeva nakon 19. svibnja 2013. godine bilo nespojivo sa zahtjevima vladavine prava temeljem članka 5. stavka 1. (vidjeti odlomak 32. gore).

43. Stoga je došlo do povrede članka 5. stavka 1. Konvencije.

II. NAVODNA POVREDA ČLANKA 5. STAVKA 3. KONVENCIJE

44. Podnositelj zahtjeva prigovorio je prekomjernom trajanju njegova istražnog zatvora. Pozvao se na članak 5. stavak 3. Konvencije koji propisuje kako slijedi:

„Svatko uhićen ili pritvoren u uvjetima predviđenim stavkom 1. točkom c. ovoga članka ... ima pravo u razumnom roku biti suđen ili pušten na slobodu do suđenja. Puštanje na slobodu može se uvjetovati davanjem jamstva da će ta osoba pristupiti suđenju.”

45. Vlada je osporila podnesak podnositelja zahtjeva.

A. Dopuštenost

46. Sud primjećuje da prigovor nije očito neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. točke a. Konvencije. Primjećuje i da nije nedopušten ni po kojoj drugoj osnovi. Stoga se mora proglasiti dopuštenim.

B. Osnovanost

1. Tvrdnje stranaka

47. Podnositelj zahtjeva tvrdio je da je trajanje njegova istražnog zatvora bilo pretjerano dugo.

48. Vlada je tvrdila da je istražni zatvor podnositelja zahtjeva bio utemeljen na mjerodavnim i dovoljnim razlozima i da je postupak vođen s dužnom pažnjom.

2. Ocjena Suda

49. Opća načela za ocjenu Suda navedena su u predmetu *Buzadji protiv Republike Moldavije* ([VV], br. 23755/07, odlomci 84.-91., ESLJP 2016 (izvadci)).

50. Sud primjećuje da je u predmetu *Šoš* (gore citiran, odlomci 95.-96.), koji se odnosi na trajanje istražnog zatvora sutuženika podnositelja zahtjeva, određenog po istim osnovama i u istom vremenskom razdoblju (vidjeti odlomke 6.-13. gore), već utvrdio povredu članka 5. stavka 3. Konvencije.

Sud je posebice utvrdio da domaći sudovi nisu dostatno objasnili zašto je produljenje istražnog zatvora podnositelja zahtjeva zbog težine optužbi bilo neophodno i da, kada su produljili istražni zatvor zbog opasnosti od ponavljanja kaznenog djela, nisu izvršili ocjenu posebnih okolnosti relevantnog predmeta niti su temeljito ispitali mogućnost primjene druge, blaže mjere opreza.

51. Sud ne vidi razlog da u ovom predmetu odstupa od gore navedene ocjene.

52. Stoga utvrđuje da je došlo do povrede članka 5. stavka 3. Konvencije.

III. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

53. Člankom 41. Konvencije propisano je sljedeće:

„Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravičnu naknadu povrijeđenoj stranci.”

54. U svojem prvotnom zahtjevu podnositelj zahtjeva potraživao je ukupno 51.284,66 eura ne ime neimovinske štete i na ime troškova i izdataka. U svojim daljnjim podnescima Sudu, podnositelj zahtjeva pozivao se ne svoj prvotni zahtjev.

55. Vlada je osporila zahtjev podnositelja zahtjeva.

56. Sud primjećuje da je podnositelj zahtjeva propustio podnijeti i specificirati zahtjev za pravičnu naknadu unutar utvrđenog vremenskog roka kako se to zahtjeva temeljem pravila 60. Poslovnika Suda. Stoga nema ispravno podnesenog zahtjeva temeljem članka 41. Konvencije (vidjeti predmet *Nagmetov protiv Rusije* [VV], br. 35589/08, odlomci 57.-62., 30. ožujka 2017.; vidjeti također predmet *Petar Matas protiv Hrvatske*, br. 40581/12, odlomci 52.-53., 4. listopada 2016.) i Sud smatra da u smislu njegove sudske prakse nije došlo do izvanredne situacije (vidjeti gore citirani predmet *Nagmetov*, odlomci 78.-82.) zbog koje bi se u tom pogledu trebala dosuditi naknada.

IZ TIH RAZLOGA SUD JEDNOGLASNO

1. *Utvrđuje* da je zahtjev dopušten;
2. *Presuđuje* da je došlo do povrede članka 5. stavka 1. Konvencije;
3. *Presuđuje* da je došlo do povrede članka 5. stavka 3. Konvencije;

4. *Presuđuje* da nema razloga podnositelju zahtjeva dodijeliti pravičnu naknadu.

Sastavljeno na engleskom jeziku i otpravljeno u pisanom obliku 19. listopada 2017. godine u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Renata Degener
Zamjenica tajnika

Kristina Pardalos
Predsjednica

Prijevod, lekturu i pravnu redakciju napravila prevoditeljska agencija „Ciklopea“ d.o.o. Zagreb. Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava nije odgovoran za točnost prijedora i sadržaja.